

הוא השטר המיטכן ביותר שנראה על הבד מזה זמן רב חירנה ליסי מסתפקת בתפקיד של קישוט בלונדי.

השיטה של

בוגי

הקליעה — בול! (ארצות הברית; ירון, תל אביב). לי מרווין נשאר לי מרווין, וכל מי שמעריך יורש זה של האמפרי (בוגי) בוגארט, ימצא בסרט זה את כל הסמנים האופייניים.

חקר (לי מרווין), נטול שם סרטי, מוזעק על-ידי חברו להשתתף בשוד בטוח, כלי סיכון, אבל העניינים מתפתחים אחרת. הי חבר אינו מהסס, לאחר שחיסל בדם קר שני שומרים של שוד-הברחה בשחי 93,000 דולר, לשלוח גם כמה כדורים בשותפו.

עתה מתחילה פרשה של מירוף לשם נקי מה, כשברקע כלא אלקטרו הנודע לשימצה ואישיות הכובשת של סירפסק המיסטורי (קינאן חיו).

לעלילה משתלבת גם אנגי דיקינסון חסור בת האברים, המפגינה מיבצע פתוי כרת וכדוי, לפני שמרחין תופס את החבר שבגד במצב מביך ולפני שאתה מעכל את המצב הפיקנט, סס גוף ערום של גבר מעל דירת סנטהאוז של מגרד שחקים ניו יורקי.

פיצויי בכל מחיר. חקר השלים את הי משימה רק בחלקה והוא יוצא לבקש לו את הפיצוי המגיע לו על הכדורים שנספגו בו גופו. הוא לוחץ את מעסיקו של החבר הבוגד אל הקיר ודורש פיצוי.

העלילה מגיעה לשיאה באי ההברחה ש לי אלקטרו. חקר עומד על סף נצחונו והי כסף מונח לפניו, אבל סיום בוגרטי בלתי טיפוסי משאיר אותו עומד בצל, בנות, מושפל — וחי.

תיאטרון

נשים בעיני אשה

*** הנשים (התיאטרון האנגלי ה קטן באנגליה). איבה הגדול ביותר של האשה הוא... יודתה הקרובה ביותר, ר איש אינו מטיב לדעת זאת מן הנשים עצ מן. מאחר וכך הוא, אין כל פלא שהנשים,

מי מפתח מן המבקר? ובכן, כאשר שמו רקס ריד, מסתבר שאיש אינו מפתח מי מנו. ובעצם, זה מה שמגיע לו על שהסכים להופיע בסרט הוליבודי בשם מיריה ברקני ריד.

מיריה ברקני ריד היא סרט השעוריה החדש של השנה. מבוסס על רבי מכר מאת גור וידאל, והו סיפור על גבר שהופך

מי מפחד

ממבקר הסרטים?

לאחר ניתוח נוער, יפהפיה המשתמשת ב גופה כבכלי נשק כדי להשיג את כל מה שלבה חפץ. בתפקיד הראשי בסרט מופיעה ראקל ולש, הבמאי ג'ון יוסטון מגלם כוכב קולנוע בדימוס, והואי וסמן, פצצת המין של שנות השלושים, חוזרת לבד כדי לגלם אמרגנית טרפת גברים. ריד עצמו מופיע בדמות הגלגול הגברי של מיריה, עימו היא משוחחת בדמיונה לכל אורך הי סרט.

לאורה, כל הנתונים הדרושים ליצירת סרט קופה: הנושא גודש מין עד גדותיו, הכוכבים מפורסמים, הסיפור מדיף ריח של שעוריה. אלא שמיריה ברקני ריד וזה לי מנת שעוריות שלא קינה להן כלל. ראי שתי, בא הבמאי מייק סארנדה (ניואנה). הטיל לפח את התסריט של גור וידאל ו כתב גירסה משלו שכללה ציניות עירום המוגנת במידבר וציניות סירוס בבורסה. גם תסריט זה הגיע לפח האשפה.

מאנדי רייסידיווייסי שאולי בן הנשים

מחזה גלגלי וארסי על המין החלש, נכתב בידי אשה בשפה סרקסטית שמעטים הם הגברים אשר היו מעזים להשתמש בה.

המחברת, קלר בות לוס, יכולה בהחלט להתפאר בכך שהיא מכירה את בנות מינה מכל הזוויות. היא היתה מארחת מפורסמת ושגרירת ארצות הברית באיטליה, עורכת

שלושה תסריטים נוספים והוכן בחפזה, אלא שבינתיים הסתבר שמאי וסט רשאת לקבוע מה היא תאמר בסרט, וכמוה גם ראקל ולש ורקס ריד. ולכן, היתה בידי כל אחי מהם גירסה נוספת לתסריט אפשרי, אין פלא, שכאשר החלו כבר הצילומים, פנה הבמאי מדי יום נשען עובדיו בשאלה: "אולי ידוע לכם מה מצלמים היום?" לדברי

ריד, לסארנה עצמו לא היה איכפת במיוחד מהי מסריטים, כל זמן שאפשר בצורה כלי שהי להשמיץ את אמריקה.

האחירה על בימת-הצילומים היתה כמוכן הולמת. ביום הצילומים הראשון עזבה ראקל ולש את בימת-הצילומים באמצע הי עבודה, ובימים שלאחר מכן השתדלה לבי לות את כל זמנה בפני המראות בחדר הי הלבשה במקום לעמוד לפני המצלמות. ג'ון יוסטון הסתגר בחדרו ושכח לצאת, ג'ון מאי וסט היתה אישה לכל, כי לדברי ריד "היא לא למנוע ממנו את זכות הדיבור: אם ריד אינו יכול עוד להתאפק, אמנם הבי סיח לא לתכות על הסרט, אך איש אינו יכול למנוע ממנו את זכות הדיבור: אם ראקל תהיה מגוחכת בסרט, לא יופתע איש. מאי וסט ממילא אינה צריכה אלא להיות מאי וסט, איש אינו מצפה ליותר. ג'ון יוסטון יקה את הכסף וילך לעשות סרט. אבל מה יאמרו עליי? אבוי למבקר.

בסך הכל, זוהי הפתעה נעימה. מחזה בלתי יומרגי, קליל ועליו, בביצוע חופשי, פשוט וטבעי של שחקניות, אשר הנאתן ממלאכתן ניכרת לעין, והחובבנות (הן אינן מקבלות תשלום על הופעתן) לא רק שאינה פוגמת, כי אם מגבירה את ההרגשה שכני לעשות תיאטרון, צריך קודם כל לאהוב אותו. וזה הרבה יותר ממה שמקבלים היום מן התיאטרונים המיקצועיים.

העולם הזה

מתחילין

- לא כדאי לראות
- * לא חשוב לראות
- ** אפשר לראות
- *** רצוי לראות
- **** חובה לראות

קולנוע

**** אדם בעקבות גורדו (סטודיו, ת"א). שני רוכבי אופנועים תרים את אמריקה לרוחבה ומגלים ארץ שטופת אלימות, אחילות וצרות-מוחין, בה אהבת אדם לרעהו היא תופעה נדירה ביותר. פטר פונדה.

*** החיים המתוקים (גורדו, ת"א). רומא של תחילת שנות השישים כ סמל להתדרדרות מוסרית ואנושית, בעיניו של אחד מגדולי הבמאים של ימינו, פדריקו פליני.

*** קאזובי של הצות (גת, ת"א). תיאור מרכזי ואסור של אשפות ניו יורק על חלאת האדם, הנרקומנים, הגברכים למ כירה והגנבים הקטנים השורצים בתוכם. בימיו ומישחק מבריקים.

*** תסלח לי, אבל אתה נושך את צווארי (פרי, ת"א). פארוויה על סרטי האימים, גדושה המצאות בבימוי (רוי מן פולנסקי) ובמישחק (ג'ק מקגורן ואליי בס). לאלה שאינם מפחדים מערפדים.

*** יום הדין (צפון, ת"א). הבירה ירושלים. ג'ון סראנקהיימר עיבד בנאמנות לקולנוע את ספרו של ברנארד מלמוד על פרשת מגדל בייליס, ויצר תעודה משכנעת מאוד נגד אי הסובלנות באשר היא. אלן בייסט.

** טופאז (אופיר, ת"א). חן, ירוש ליס). אין זה הסרט המבריק ביותר של היציקוק, אך חובביו ימצאו כמה מסמניו האופייניים, ואחרים יגלו סרט ריגול מעל הממוצע.

* הזוג המופלא (ארמון דוד, ת"א). קומדיה מסתיעה לטובה על גנבת יהלומים. ההלמות שוטר נוקשה ליהנות מן החיים. הסרט אינו בנוי אולי כהלכה, אבל מספק בידור בלתי-מחייב.

*** נשיקות גנובות (רון, ירוי שליס). סרט מעוון להפליא של סרנסאה סריסו, על לבטי ההתנגרות של צעיר צר פתי בפאריס של ימינו.

*** אוימן אמיתי (ציון, ירושלים). מערבון בו הומרו ואלימות מתחלפים לסרי רוגין ונותני לג'ון ויין הודמנות להפגין פעם נוספת את עליונותו הבלתי-מעוררת על כל הבוקרים האחרים של המערב הפרוע. מדיה * ארוטיסימו (אורה, חיפה). קרי עם מס ההכנסה, ושל אשתו, עם אמצעי הפירסומת הרומים לה בלי הרף שלא תהיה נשית עד שלא תרכוש את כל המוצרים ש באופנה. ז'אן יאן ואני ג'ירארדו.

תיאטרון

*** הנערים שבחבורה (בימות). עולמם של ההומוסקסואלים מספק למחזאי מארט קראולי חומר תיאטרוני מרתק, כש הוא מציג את גיבוריו כדמויות אנושיות ולא כנושאים בדיחות וולגריות, כפי שג הוג בדרך-כלל. הביצוע מוכיח שוב שתיאטרון טוב יכול להצליח גם ללא סובסידיות.

** כלאדם (תיאטרון החאן הירושל מי). מחזה מוסר מימי הביניים, אשר לימי בין היתר גם כהשראה לפאוסט, וזכה בכי צוע המדגיש דחקא את הצד הקאבארטי בידורי שבו, כשרמת המישחק הובבנית למדי. ההצגה שקה לעיניו את חובבי ה תיאטרון שזוכים ריה לעיתים נדירות לראות חומר מעין זה על בימותינו.

בידור

*** חיי כלב (התיאטרון העממי). גדי יגיל מתגלה כבדרן כחסד, בשירי וב פיזימו. החומר שנכתב עבורו אינו עומד על רמה שהה, אולם כישורו מחפה על כל הליקויים האחרים. ערב משעשע.

*** איש הספר היה (בימות). אם סרט ראיתם, כדאי לכם לחזות בדרך בה מפרשים הצברים את הלחנים והטיפו סים החסידיים המסורתיים.

*** איש הפיקוד דינגוף (תיאטרון דני דגן). שיחזור הצלחתן של להקות צה"ל בהשתתפות בוגרי להקות שפשוט לא מכבר את המדים. החומר המושר עולה ב הי המערכונים.